

Πόσο μακριά από την Αθήνα είναι οι εξελίξεις στη Μ. Ανατολή;

*Εκδήλωση με θέμα «Πόσο μακριά από την Αθήνα είναι οι εξελίξεις στη Μ. Ανατολή;» έγινε την περασμένη Πέμπτη στο πλαίσιο της πολιτικής εξόρμησης του ΚΚΕ, στο Πανεπιστήμιο Πειραιά με ομιλητή τον **Ελισαίο Βαγενά**, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και υπεύθυνο του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων. Ο Ε. Βαγενάς στην ομιλία του, ανάμεσα σε άλλα, σημείωσε:*

Εμείς δεν είμαστε απ' αυτούς που λένε «δε βαριέσαι, μωρέ, ο πόλεμος είναι μακριά, τι μας νοιάζει; Δε με φτάνει εμένα, δε μ' αγγίζει!» Αυτή είναι μια επικίνδυνη, κοντόφθαλμη λογική, που κάνει μεγάλη ζημιά στο λαό μας.

Βλέπουμε πού έχουν οδηγήσει οι «σύμμαχοι», ΝΑΤΟ και ΕΕ, το Ιράκ με την αμερικανική κατοχή, τη Συρία με την απροκάλυπτη ιμπεριαλιστική επέμβαση ΗΠΑ, ΕΕ και των συμμάχων τους στην περιοχή. Ολοι αυτοί, για να προωθήσουν τους στόχους τους, έφτιαξαν και εξόπλισαν αυτό το λεγόμενο «Ισλαμικό κράτος», που τώρα προτίθενται να του τραβήξουν για λίγο την «αλυσίδα», ξεκινώντας μια νέα δυτική «σταυροφορία».

Όπως, επίσης, σε αιματοχυσία, που δεν έχει φτάσει σε τέλος, έχει οδηγήσει η επέμβαση των ΗΠΑ - ΕΕ στην Ουκρανία, στο φόντο του ανταγωνισμού αυτών των δυνάμεων με τη Ρωσία. Πρόκειται για μια αδυσώπητη πάλη για το ποιος θα βάλει στο χέρι τα πετρέλαια της περιοχής, τους δρόμους μεταφοράς, τα μερίδια των αγορών. Και όταν ακούτε πως εδώ που είμαστε, στο Αιγαίο, μπορεί να υπάρχει ένας αμύθητος «πλούτος» από κάτω μας που θα πρέπει σήμερα να τον εκμεταλλευτούμε, να «κουμπώνεστε».

Οι ανταγωνισμοί Ελλάδας - Τουρκίας

Είναι γνωστό πως υπάρχει ανταγωνισμός ανάμεσα στις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας. Τόσο για το ποιος θα καταστεί «κόμβος Ενέργειας» όσο και για τα μερίδια του φυσικού πλούτου, όπου η Τουρκία προβάλλει μεγάλες διεκδικήσεις σε βάρος της χώρας μας στο Αιγαίο.

Βεβαίως, η κυβέρνηση προσπαθεί να καθησυχάσει για την πορεία των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Οι δύο πλευρές υπογράφουν κατά καιρούς δεκάδες νέες συμφωνίες συνεργασίας σε διάφορους τομείς. Κάθε λίγο και λιγάκι στα πλαίσια του λεγόμενου «Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας Ελλάδας - Τουρκίας» συναντιέται και υπογράφει συνεργασίες ένα πολυπληθές «στράτευμα» υπουργών και επιχειρηματιών των δύο χωρών. 22 συμφωνίες τη μια φορά, 25 την άλλη και πάει λέγοντας. Μήπως, όμως, αυτές οι συμφωνίες, καθώς και οι ελληνικές «επενδύσεις» στην Τουρκία, που έφτασαν τα 6,6 δισεκατομμύρια δολάρια, έβαλαν τέρμα στις τουρκικές προκλήσεις στο Αιγαίο; Μήπως σταμάτησαν οι παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου από τα τουρκικά μαχητικά; Μήπως έκοψαν τις προκλητικές «βόλτες» στο Αιγαίο των τουρκικών πολεμικών πλοίων; Σταμάτησε η τουρκική αστική πολιτική ηγεσία να διακατέχεται από τη φιλοπόλεμη αντίληψη των «γκρίζων ζωνών» στο Αιγαίο; Η, τέλος, εμπόδισε την ένταση της καπιταλιστικής κρίσης και της πτώχευσης του ελληνικού λαού ή τη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής του τουρκικού λαού; Όχι, βέβαια!

Κανείς, λοιπόν, ας μην πιστέψει πως η ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων ανάμεσα στις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας μπορεί να εγγυηθεί την ειρήνη, την ασφάλεια και την ευημερία στους λαούς. Η συνεργασία προς όφελος των επιχειρηματιών είναι ο ένας «πόλος» του «μαγνήτη» των διακρατικών σχέσεων ανάμεσα στα καπιταλιστικά κράτη, ο άλλος «πόλος» είναι αυτός των σκληρών ανταγωνισμών και των αιματηρών συγκρούσεων.

Η Τουρκία αναπτύσσει, με το λεγόμενο «νεοθωμανικό δόγμα», τις φιλοδοξίες της αστικής τάξης της για έναν αναβαθμισμένο ρόλο της στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Αρχικά μέσα στους G20 και ονειρεύεται να φτάσει και στον πιο στενό κύκλο. Πώς; Με την αξιοποίηση της θρησκείας στη Μέση Ανατολή και στα Βαλκάνια, στον Καύκασο, των μειονοτήτων σ' αυτές τις περιοχές. Ο ρόλος της στην κρίση της Συρίας είναι καθοριστικός! Η αστική τάξη της Τουρκίας στήριξε τους τζιχαντιστές, αποσκοπεί σε σχέδια διαμελισμού της Συρίας και του Ιράκ, ζητά τήρα όχι μόνο αεροπορικά χτυπήματα στη Συρία αλλά και να εφαρμοστεί εκεί ό,τι και στην Λιβύη, η λεγόμενη «ζώνη απαγόρευσης πτήσεων», στην πραγματικότητα «γκριζάρει» πλέον όχι μόνο το Αιγαίο αλλά και πολλές άλλες περιοχές.

Οι εξελίξεις αυτές γίνονται σε μια στιγμή όπου ΗΠΑ και ΕΕ έχουν αυτοδιοριστεί «προστάτες» των υπαρκτών αλλά και ανύπαρκτων μειονοτήτων στην περιοχή. Προωθώντας διαμελισμούς κρατών, αλλαγές συνόρων.

Να γιατί είναι υποκριτικές οι δηλώσεις του Έλληνα ΥΠΕΞ, Ευ. Βενιζέλου, σχετικά με τα γεγονότα στον αγώνα Σερβίας - Αλβανίας. Μα για ποια σταθερότητα μιλά; Για ποια εγγύηση των συνόρων; Οι ελληνικές κυβερνήσεις διαχρονικά έχουν ευθύνη γιατί ενεργά συμμετέχουν στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και σχέδια!

Όπως υποκριτική και ψεύτικη είναι και η όλη συζήτηση περί ανάπτυξης, που θα στηριχτεί στην εκμετάλλευση του ενεργειακού μας πλούτου, γιατί η ανάπτυξη στον καπιταλισμό ταυτίζεται με τα κέρδη.

Επικίνδυνη για το λαό η στρατηγική του ενεργειακού κόμβου

Να γιατί το ΚΚΕ υποστηρίζει πως μόνο η κοινωνικοποίηση του πλούτου και των μέσων παραγωγής και η αποδέσμευση από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, μια οικονομία που δε θα στηρίζεται στο καπιταλιστικό κέρδος αλλά στην ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, μπορεί να εξασφαλίσει τη φιλολαϊκή αξιοποίηση αυτού του πλούτου.

Αλλά ας πάμε και στο άλλο επιχείρημα, περί της μετατροπής της χώρας σε «ενεργειακό δίαυλο». Και εδώ αξίζει να ριξουμε μια ματιά σ' αυτό που γίνεται στην Ουκρανία. Γιατί η Ουκρανία είναι ένας τέτοιος «κόμβος»! Έχει ένα τεράστιο και μοναδικό στον κόσμο σύστημα, με 37,6 χιλιάδες χιλιόμετρα μεταφορικών αγωγών, καθώς και 120 σταθμούς διατήρησης της πίεσης του φυσικού αερίου αλλά και 13 υπόγειες αποθήκες φύλαξής του. Ετησίως από το έδαφος της Ουκρανίας μπορούν να μεταφέρονται έως και 130 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα ρωσικού φυσικού αερίου. Πρόκειται ουσιαστικά για το μεγαλύτερο «κανάλι» εξαγωγής ρωσικού φυσικού αερίου, ακόμη και μετά την κατασκευή του υποθαλάσσιου, στη Βαλτική Θάλασσα, αγωγού «Βόρειου Ρεύματος» (Nord Stream), που συνδέει απευθείας τη Ρωσία με τη Γερμανία, παρακάμπτοντας τις χώρες «μεταφορείς».

Αποδείχτηκε και στο παράδειγμα της Ουκρανίας πως για να περνά ο λαός καλά δε φτάνει να είναι μια χώρα «ενεργειακός κόμβος». Ξέρετε ότι οι υποστηρικτές της καπιταλιστικής ανάπτυξης στη χώρα μας, όπου σταθούν και όπου βρεθούν, αναμασούν την «καραμέλα» της μετατροπής της χώρας μας σε «ενεργειακό κόμβο», ως μια «σανίδα» σωτηρίας για το λαό. Σ' αυτό το «παραμύθι» της αποβλάκωσης δεν αρέσκονται μόνο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ αλλά και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Εσωσε, μήπως, αυτό το λαό της Ουκρανίας από τα δεινά της παλινόρθωσης του καπιταλισμού; Από τον πόλεμο; Από το διαμελισμό της χώρας; ΟΧΙ!

Δεν είναι δυνατόν να αγνοήσουμε πως στην εποχή του ιμπεριαλισμού γι' αυτές τις «αρτηρίες», για τους αγωγούς και την Ενέργεια, υπάρχει σφοδρή, σφοδρότατη διαπάλη! Μια διαπάλη που γίνεται με κάθε μέσο: Με επιχειρηματικούς πολέμους, με κατασκοπευτικά μέσα, με απειλές, εκβιασμούς, ακόμη και πολέμους! Το σύνθημα που φωνάζουν χρόνια τώρα χιλιάδες διαδηλωτές στη χώρα μας, «Οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν, με των λαό το αίμα τα σύνορα χαράζουν», είναι ιδιαίτερα επίκαιρο!

Στο προσκήνιο έρχεται όλο και πιο καθαρά ο λυσσαλέος πόλεμος ανάμεσα σε περισσότερο και λιγότερο ισχυρά καπιταλιστικά κράτη και μονοπώλια. Υπάρχουν ανοιχτά ζητήματα αντιθέσεων με την Τουρκία και την Αλβανία, με τη FYROM αλλά και την Αίγυπτο και τη Λιβύη στο πλαίσιο των γενικότερων ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, ιδιαίτερα για την ΑΟΖ και την Ενέργεια. Τα παραπάνω εγκυμονούν ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο εμπλοκής της Ελλάδας σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο, στο πλευρό της μιας ή της άλλης ιμπεριαλιστικής συμμαχίας. Βλέπουμε, π.χ., πως η κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να μπλέξει τη χώρα μας τότε στις επικίνδυνες εξελίξεις στην Ουκρανία και στην ευρωαμερικανική κόντρα με τη Ρωσία και τότε στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και αλλού.

Η διέξοδος για την εργατική τάξη και τους συμμάχους της

Επομένως, τίποτε δεν μπορεί να αποκλειστεί, συμπεριλαμβανομένου και ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου. Ας μην ξεχνάμε πως πριν τους 2 προηγούμενους Παγκόσμιους Πολέμους εκδηλώθηκαν μεγάλες, παγκοσμίου χαρακτήρα καπιταλιστικές κρίσεις. Και σήμερα ο καπιταλισμός επίσης περνά μια σημαντική κρίση, που έχει αγκαλιάσει, στον ένα ή άλλο βαθμό, πολλές χώρες στην Ευρώπη αλλά και την Ιαπωνία, τις ΗΠΑ το προηγούμενο διάστημα. Κρίση που συνδυάζεται με την ενίσχυση ανερχόμενων καπιταλιστικών δυνάμεων, που επιδιώκουν έναν ισχυρότερο ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις. Αυτός ο νέος «πολυ-πολικός» κόσμος δεν είναι και τόσο «νέος»! Απλώς όταν υπήρχε η ΕΣΣΔ οι κυβερνήσεις των διάφορων καπιταλιστικών χωρών έκαναν προσπάθειες να αμβλύνουν τις διαφορές τους και να έχουν ενιαίο «μέτωπο» ενάντια στις δυνάμεις του σοσιαλισμού. Τώρα, που δεν υπάρχει η ΕΣΣΔ και οι άλλες σοσιαλιστικές χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις χώρες με το ίδιο καπιταλιστικό κοινωνικο-πολιτικό σύστημα εκδηλώνονται πιο έντονα από πριν, κάνοντας ορισμένους να μιλούν για τη «νέα αρχιτεκτονική» των διεθνών σχέσεων. Ωστόσο, αυτοί που μιλάνε για «νέα αρχιτεκτονική» στις διεθνείς σχέσεις και για «πολυ-πολικό κόσμο», υποσχόμενοι πως οι διαφορές στο εξής θα λύνονται στα «στρογγυλά τραπέζια», σπέρνουν αυταπάτες στους εργαζόμενους, παραγνωρίζουν τις αντιθέσεις που αναπτύσσονται και το γεγονός πως ο καπιταλισμός «γεννοβολά» κρίσεις και πολέμους, τεράστια μεταναστευτικά ρεύματα.

Το 19ο Συνέδριο του ΚΚΕ σημείωσε την ανάγκη οι εργαζόμενοι, και πρώτα απ' όλα οι κομμουνιστές, να είναι γνώστες των κινδύνων που δημιουργούνται, τονίζοντας πως «σε κάθε περίπτωση, οποιαδήποτε μορφή και αν πάρει η συμμετοχή της Ελλάδας σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο, το ΚΚΕ πρέπει να είναι έτοιμο να είναι ηγετική στην αυτοτελή οργάνωση της εργατικής -

λαϊκής αντίστασης, ώστε αυτή να συνδεθεί με την πάλη για την ήττα της αστικής τάξης, τόσο της εγχώριας όσο και της ξένης ως εισβολέα».

Εμείς οι κομμουνιστές, που στηριζόμαστε στις αναλύσεις μας στη θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού, έχουμε «χωνέψει» πολύ καλά πως ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα και συγκεκριμένα με βίαια μέσα! Ο πόλεμος γεννιέται πάνω στο έδαφος της σύγκρουσης των διαφορετικών οικονομικών συμφερόντων, που διαπερνάει ολόκληρο το σύστημα του καπιταλισμού. Να γιατί όσο και αν ο πόλεμος στις συνθήκες του καπιταλισμού είναι αναπόφευκτος (όπως και οι οικονομικές κρίσεις, η ανεργία, η φτώχεια κλπ.), την ίδια ώρα δεν είναι ένα φυσικό φαινόμενο! Είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο, αφού συνδέεται με τη φύση της κοινωνίας στην οποία ζούμε. Την κοινωνία που βάζει ως «ακρογωνιαίο λίθο» της την κερδοφορία εκείνων που κατέχουν τα μέσα παραγωγής. Τα μονοπώλια και η εξουσία τους γεννούν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο! Συμπερασματικά, η πάλη μας για μια κοινωνία όπου τα μέσα παραγωγής θα είναι λαϊκή περιουσία (και όχι περιουσία των ελαχίστων), που η οικονομία θα λειτουργεί σχεδιασμένα κεντρικά και ελεγχόμενα από τους ίδιους τους εργαζόμενους, με στόχο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών (και όχι για την αύξηση των κερδών των καπιταλιστών), συνδέεται αναπόσπαστα με την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, ενάντια στην «ειρήνη» που επιβάλλεται από τους ιμπεριαλιστές με «το πιστόλι στον κρόταφο» και προετοιμάζει τους νέους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.